

Skarżąca kwestionuje zaskarżoną decyzję z następujących powodów:

- Skarżąca utrzymuje w pierwszej kolejności, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła podstawowe zasady prawa poprzez niewłaściwe i niezgodne z prawem zastosowanie zasad komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. ⁽¹⁾
- Skarżąca utrzymuje w dalszej kolejności, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyznając FRA.BO nieproporcjonalnie niskie obniżenie grzywny wynoszące 20 % na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. i naruszyła podstawowe zasady proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywnien oraz zmniejszania grzywnien w przypadkach karteli (Dz.U. C 45 z 2002 r., str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2006 r. — Tomkins przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/06)

(2007/C 42/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tomkins plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo)
(przedstawiciele: T. Soames i S. Jordan, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza — C(2006) 4180 wersja ostateczna) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG w zakresie odnoszącym się do strony skarżącej lub tytułem żądania ewentualnego
- zmiana art. 2 lit. h) spornej decyzji w celu obniżenia grzywny nałożonej na skarżącą i na spółkę Pegler oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja uznała skarżącą za solidarnie odpowiedzialną wraz z Pegler Ltd. za naruszenie art. 81 WE w przemyśle złączy miedzianych w okresie od 31 grudnia 1988 r. do 22 marca 2001 r. i obciążyła ją grzywną w wysokości 5,25 mln EUR. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o zmianę art. 2 lit. h) spornej decyzji.

Skarżąca utrzymuje naruszenie przez Komisję art. 230 WE z następujących powodów:

Po pierwsze, Komisja naruszyła rzekomo zasady regulujące odpowiedzialność spółek dominujących za działania ich spółek zależnych, uznając, że skarżąca ponosi odpowiedzialność solidarną za działania spółki Pegler, będącej uprzednio jedną z jej spółek zależnych. W tym względzie skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd co do prawa polegający na niewłaściwym określeniu podstawy prawnej odpowiedzialności spółki dominującej i niewłaściwym zastosowaniu zasad odpowiedzialności udziałowców w okolicznościach faktycznych, w których nie znajdowały one zastosowania. Ponadto skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła błąd, opierając się na rzekomym zakresie działalności handlowej skarżącej w sektorze budowlanym, który miała ona uznać za mający znaczenie w kwestii tego, czy skarżąca była wyłącznie inwestorem finansowym, który przeniósł operacyjną odpowiedzialność na spółkę Pegler na lokalnym szczeblu przedsiębiorstwa. Skarżąca dodaje, że niewywiązanie się przez Komisję z ciężącego na niej obowiązku ustalenia odpowiedzialności udziałowca i przeniesienie tego ciężaru na udziałowca w tym przypadku stanowi naruszenie zasady domniemania niewinności.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych i nie przedstawiła w sposób wymagany prawem jakichkolwiek dowodów dotyczących decydującego wpływu skarżącej na handlowe zachowanie spółki Pegler. Zgodnie z twierdzeniami skarżącej, okoliczności faktyczne nie wskazują na odpowiedzialność skarżącej ani na podstawie właściwych przepisów, które nie zostały zastosowane przez Komisję, albo zostały przez nią zastosowane w sposób niewłaściwy, ani też na podstawie niewłaściwych przepisów wskazanych przez Komisję.

Po trzecie skarżąca twierdzi, że Komisja nie wskazała w odpowiedni sposób powodów, z których uznała dowody przedstawione przez skarżącą za niewystarczające dla obalenia domniemania decydującego wpływu.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że Komisja zastosowała błędne kryterium, stosując podwyżkę grzywny ze względu na skutek odstraszący i nie oceniła w sposób właściwy dowodów stanowiących podstawę dla obliczenia okresu uczestnictwa spółki Pegler w kartelu, co spowodowało bezpodstawne i niewłaściwe określenie czasu trwania naruszenia.